Phaedra Patrick

Kaváarna druhých šancí

MYSTERY PRESS

Kavárna druhých šancí

Knihy Phaedry Patrick
v nakladatelství MYSTERY PRESS:

Hotýlek v Itálii
Už jsme se potkali
Kavárna druhých šancí

MYSTERY PRESS
2026

Phaedra Patrick

Kavárna druhých šancí

Přeložila Hana Láryšová

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorčiny představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Phaedra Patrick, 2025
Translation © Hana Láryšová, 2026
Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2026
Book Design © Veronika Kopečková, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-255-7 (pdf)

Mojí úžasné kamarádce
Mary McGuiganové.
„Žij věčně, líbám tě."

Scénář pro reklamu na kávu *Maple Gold*

2005

VOICEOVER: *Maple Gold* **je tady pro konce a nové začátky...**

Scéna začíná a mladá žena Greta stojí na chodníku a mává odjíždějícímu autu. Drží malou kartonovou krabici.

GRETA (ŠEPTEM): Ahoj, mami.

Otočí se k pěknému bílému domu, napřímí se a statečně se usměje. je připravená vstoupit do nové fáze svého života - stěhuje se do svého prvního domu.

Hlavní dveře jsou otevřené a ona vstoupí do chodby a pak do obývacího pokoje. V místnosti vidíme další, větší krabice, které jsou ještě zavřené a čekají na vybalení.

VOICEOVER: Je tady v časech dobrých a ještě lepších...

Zdá se, že Greta má obavy, ale chvíli se rozhlíží po svém novém okolí. Zapne konvici a otevře kredenc, kterou ke svému zklamání najde prázdnou.

Všimne si, že na krabici, kterou přinesla dovnitř, je napsané její jméno, a otevře ji. Uvnitř je její starý

medvídek a sklenice kávy Maple Gold, dárek od mámy. Greta vyndá sklenici a se slzami v očích si uvaří šálek kávy. Když ho obejme prsty, pomáhá jí to cítit se víc jako doma.

Zazvoní zvonek, a když otevře dveře, objeví za nimi skupinku nových sousedů. Na uvítanou obdarují Gretu květinami a další sklenicí kávy. Samozřejmě je to Maple Gold. Všichni se rozesmějí a ona je pozve na kávu dovnitř.

SBOR BEZ HUDBY: S Maple Gold jsi vždycky doma.

1. kapitola
Současnost

Greta Perksová milovala v životě nejvíc tři věci – svoji rodinu, vzrušení při hraní a šálek dobré kávy. Pokud mohla zkombinovat všechny tři, bylo to tak uspokojující jako napěněné kapučíno za chladného dne. Ale poslední dobou se zdálo, že jí šťastný rodinný život a zářivá kariéra proklouzávají mezi prsty.

„Kéž byste mohli zůstat déle," řekla a těkala pohledem mezi svým manželem Jimem a jejich dcerou Lottie, zatímco v pozadí cinkaly hrnky s kávou. „Dnešek je pro mě důležitý."

Nabídla se, že jako hostující řečník promluví o své herecké kariéře na akci pro milovníky kávy, která se v kavárně *Kávotéka* konala pravidelně každý měsíc. Už před publikem nestála nějakou dobu a byla z toho nervózní jako sáňky v létě.

Jim se na ni usmál. „Taky mě to mrzí. Ale slíbil jsem Lottie, že ji odvezu zpátky do školy." Podal Gretě nákupní tašku, jako by to byla olivová ratolest. „Přinesl jsem pár věcí, které by se ti mohly hodit…"

„Zkouška talentové show," zamumlala Lottie, aniž by vzhlédla od telefonu. „Ztráta času."

Greta s Jimem si vyměnili pohledy plné tichého pochopení úskalí společného vychovávání patnáctileté dcery, zatímco žili odděleně.

„Talentová show? To zní jako zábava.“ Greta konejšivě poplácala Lottie po paži. „Co předvedeš? Píseň z muzikálu nebo monolog? Možná dokonce sonet od Shakespeara?“

Lottie nezaujatě pokrčila rameny.

Gretě trochu poklesla nálada. „Ať už to bude cokoli, vsadím se, že budeš skvělá.“

„Potom si zajdeme na burger a zase ji přivezu k tobě.“ Jim pootevřel pusu, jako by chtěl ještě něco dodat. „Buď opatrná, až se budeš večer vracet k autu.“

Greta přikývla a doufala, že ji nějak povzbudí, nebo jí popřeje hodně štěstí, či ať zlomí vaz, nebo že ji krátce obejme. Ale Lottie už mířila ke dveřím.

Jim jemně přejel prsty po Gretině paži, ale byl to jen letmý dotek. Pak se otočil a následoval dceru ven.

Greta přes okno sledovala, jak její rodina přechází ulici bez ní. Zářivě se usmála a zamávala, i když se jí kroutily útroby.

Zase ji přivezu k tobě. Ta slova ji zabolela, jako když se člověk řízne o papír.

S Jimem žili čtyři měsíce ve zkušebním odloučení a zbývalo jen několik týdnů do termínu, který si sami určili na Silvestra. Dohodli se, že ten den učiní konečné rozhodnutí o budoucnosti jejich manželství.

Nebylo to tak jednoznačné, jak Greta doufala. Předtím jí to připadalo jako jednoduché rozhodnutí – buď se pokusí jejich manželství znovu vybudovat, nebo ho ukončí –, ale teď jí to přišlo zamotané a nejisté. Stále Jima milovala i po téměř dvaceti společně strávených letech? Miloval pořád on ji?

Greta nakoukla do tašky a nálada se jí spravila, když uviděla, že jí Jim přinesl její bylinné pastilky na krk, nový zápisník a náhradní pero.

Mokrý šedý chodník venku měl stejnou barvu jako inkoustová listopadová obloha a ona najednou zatoužila

po silném moccaccinu. Otočila se čelem do místnosti. Během půl hodiny se snad zaplní. Měla připravené zajímavé vyprávění, ačkoli se v téhle kavárně necítila úplně nejlépe.

Raději měla útulné prostory, kde se mohla pohodlně usadit s dobrou knihou a popíjet kávu z hrnků velikosti květináčů. Takové, kde se podával domácí nepečený dezert *rocky road* a nacházel se tam taky koutek věnovaný deskovým hrám.

Jenže v *Kávotéce* měli žárovky v industriálním stylu a tabule nabízející neobvyklé kombinace jako rebarborové latté a latté se žloutkovým krémem. Obličej jí přízračně růžově ozařoval svítící neonový hrnek kávy na zdi. Vánoční stromeček na pultu kvůli tenkým větvičkám vypadal, jako by ho oklovaly vrány.

Její dlouholetá agentka Nora měla ohromnou radost, když Greta uviděla na facebooku příspěvek, ve kterém *Kávotéka* zvala místní řečníky. „To, že ses přihlásila, ukazuje skvělou iniciativu, drahoušku. Výborně," rozplývala se Nora. „Nikdy nevíš, kdo může sedět v publiku. Každé vystoupení může tvoji kariéru trošku nakopnout. Navíc takhle můžeš skvěle zapojit svoje herecké lekce."

Nakopnout? Greta věděla, že její kariéra potřebuje defibrilátor. Jestliže se jeden lidský rok rovná sedmi letům u psa, stejné pravidlo rozhodně platilo pro herce mimo záře reflektorů. Měla pocit, že její kariéra už stagnuje dlouho, a byla připravená to zase rozjet.

Gretě chybělo přátelství na place při natáčení ikonických reklam na kávu *Maple Gold*, v nichž hrála spolu s Jimem a Lottie před deseti lety. Nic se nevyrovnalo rozjitření jejích smyslů, když režisér zavolal: „Akce!" a všechno zapadlo na svoje místo. Toužila znovu nalézt tu jiskru, nejen pro sebe, ale v naději, že to její rodinu zase stmelí.

Pokud by měla být Greta upřímná, taky jí chyběla ta pozornost. Šampaňské v ledu ve stříbrném kbelíku, fanoušci čekající na její autogram ve frontě kolem bloku a občasná limuzína, která ji vozila na velké akce, představovaly jen třešničku na dortu. Ty vzpomínky jí teď připadaly téměř nereálné, jako by patřily někomu jinému.

Studenti, které od té doby učila, si její hodiny herectví oblíbili, ale nebylo to stejné. Vést nervózní amatéry technikami hlasového projevu nebo jevištního pohybu v ní nevyvolávalo stejnou euforii jako předstoupit před kamery nebo publikum. Doufala, že dnes pocítí něco podobného a dokáže, že má pořád co nabídnout.

Někdo upustil příbory, a to ji vytrhlo z myšlenek. Greta se otočila a uviděla majitelku *Kávotéky* Josie, která přispěchala s popraškem mouky ve vlasech. Její mladá asistentka s růžovými vlasy Maisie mezitím otálela v rohu přilepená k mobilu.

„Nepotřebuješ s něčím pomoct?“ křikla Greta.

„Ale božínku, to ne,“ zavrtěla Josie rychle hlavou. „Ty jsi tady hvězda. Jenom mám se vším trochu zpoždění…“

„Jsi si jistá? Já už jsem si všechno připravila.“

Josie si v pokušení skousla ret. „Pomohlo by mi, kdybys prostřela stůl s občerstvením, než se převleču. Akorát jsem strčila brownies do trouby. Maisie ví, že je má hlídat.“ Věnovala Gretě významný pohled. „Je tu *nová*.“

„Jasně,“ odvětila Greta, protože chápala, kam tím míří. „Nech to na mně.“

Greta s vervou připravila hrnky na kávu, na talíře naaranžovala sušenky a přichystala ubrousky. Když uviděla, kolik je hodin, zrychlil se jí pulz: „Maisie!“ zavolala. „Musíme si pospíšit. Do začátku zbývá jen patnáct minut.“

Mladá žena stěží zvedla oči. „Nehrála tvoje rodina kdysi v nějaké reklamě na kávu, nebo tak?“ zeptala se. „Jednou mě

takhle objeví. Chceš se podívat na můj nejnovější konkurz na TikToku?“ Zvedla svůj telefon.

„Ano, hráli jsme v nich.“ Greta hbitě vyleštila lžičku o svoji zástěru. „Na tvůj klip se podívám později. Teď prosím zkontroluj všechny sklenice. Některé z nich jsou poškrábané a Josie říkala, že máš hlídat brownies…“

Když se Josie vynořila v čistém oblečení, vyhlédla z okna a povzdechla si. „Zdá se, že přišlo méně lidí než obvykle.“

„Kolik jich čekáš?“ zeptala se Greta a přidala se k ní.

„Šest nebo sedm. Teď jsem si kontrolovala zprávy a několik lidí to zrušilo. Blíží se Vánoce a v telce dneska běží finále *Jedině salsa*.“

Greta si skousla ret. Zklamání bylo součástí života každého herce – odmítnutí, ostré kritiky a občasné nevhodné chování ze strany režiséra, kterého kdysi respektovala. Neočekávala dav jako v plném divadle, ale *šest*?

„Bude to intimnější,“ přikývla. „Ale zvládnu to.“

Josie uvedla hosty dovnitř.

Když se usadili ke stolkům s kávou a koláčem, začala svoji předmluvu.“

„Vítejte na pravidelné akci *Kávotéky* pro milovníky kávy. Letos jsme měli to štěstí, že jsme od našich hostů slyšeli úžasné historky – o dobývání Mount Everestu, cvičení slepeckých psů pro nevidomé a měli jsme tu i neurochirurga, který pracoval ve válkou zničených zemích. Dnes večer za námi přišla bývalá hvězda reklam na kávu *Maple Gold*. Přivítejme zde našeho speciálního hosta Gretu Perksovou.“

O nic nejde, pomyslela si Greta, zářivě se usmála a předstoupila.

„D-dobrý večer, všichni,“ začala a cítila se přitom žalostně zrezivělá. „Díky, že jste přišli. Budu vám vyprávět o tom, jak jsem se stala tváří reklam na kávu *Maple Gold*. Ano, deset let

jsem byla ta dáma, která vás přiměla věřit, že díky kávě můžete mít dokonalý život."

Několik lidí se uchechtlo a Greta se do toho brzy dostala. Přecházela sem a tam a v malé kavárně zářila jako na divadelním představení ve West Endu.

„Věděli jste, že *Maple Gold* se zrodila v roce 1950 jako skromná pražírna v zastrčených uličkách Londýna? Během let se z ní stala známá značka, kterou měli lidé rádi pro její lahodné směsi a vintage styl." Naklonila se, jako by se s nimi chtěla podělit o tajemství. „A kdo by nechtěl žít v Maplevillu, idylickém městě z reklamy? Neustále tam svítilo slunce a trávníky se smaragdově zelenaly a celé městečko si libovalo v šálcích kávy Maple Gold."

Vzala telefon a přehrála znělku.

„Když za úsvitu probudíš se
a oči otevřeš.
Jsi připraven začít den
s šálkem Maple Gold.
S Maple Gold jsi vždycky doma."

Z jejich vzdálených výrazů se zdálo, že nostalgie funguje.

„Jimovi jsem se zadívala do očí, když mi v reklamě natíral plot na zahradě, a sblížili jsme se mimo záběry kamer," řekla Greta s mrknutím. „Vzali jsme se a měli Lottie, naši malou hvězdičku. Byli jsme šťastná rodinka na obrazovkách i v reálném životě…"

Odmlčela se a pocítila příval smutku, jako když na jazyku zůstane hořkost po espressu. Vytrhlo ji zaskřípání kovové nožky židle na dřevěné podlaze.

Jedna žena z publika na ni zničehonic houkla. „Jste spolu pořád?"

Greta zamrkala, ta otázka ji zastihla nepřipravenou. „Ano, všechno jde skvěle," odpověděla s pocitem viny, že vylepšuje pravdu. „Jim stále zdobí jeviště i stříbrné plátno a Lottie v současné chvíli zkouší ve škole vánoční talentovou show. A co se mě týče… inu… vedu vynikající kurzy herectví, kdyby měl někdo zájem."

Následovalo několik vteřin ticha, než na ni publikum jako šípy vystřelilo další otázky.

„Jak se vede Lottie?"

„Kde je Jim?"

„Jaký máte pocit z toho, že vás *Maple Gold* nahradili jinou rodinou?"

„Nezlobí se na vás Lottie, že jste ji postavili před kameru v tak raném věku?"

„To jsou výborné, ehm, a vážné otázky," polka Greta. Vzala si poznámky a honem se snažila nalézt ztracenou nit. „Myslím, že k většině z nich se dostanu… kde jsem to byla?"

Pak se najednou rozječel požární hlásič. Greta nadskočila a ohlédla se k troubě, ze které se valil kouř.

Josie překřičela ječící alarm: „Maisie. Ty jsi na ty brownies zapomněla?"

Maisie rázem zvedla hlavu a při pohledu na šedý kouř vytřeštila oči. „Hups."

Propukla bouřlivá aktivita.

Maisie skočila za pult a otevřela dveře trouby. Mácháním rukama se snažila rozehnat oblaka, která se vyvalila ven. „To je v pohodě. Mám to pod kontrolou."

Josie popadla chňapky a vytáhla tác. Spálené brownies vypadaly jako kouřící uhlíky. Hodila je do dřezu.

Greta jim přispěchala na pomoc, otočila kohoutkem, takže brownies prskaly a syčely. Otevřela dveře, aby dovnitř vpustila čerstvý vzduch, a pak popadla utěrku a mávala před

požárním hlásičem, dokud neztichl. „Jsou všichni v pořádku?“ zavolala.

Postarší pár už si navlékl kabáty a odešel. Zbývající čtyři hosté se trousili ke stolu s občerstvením a soustředili se teď na koláč místo na konverzaci. Greta je následovala ve snaze zachránit z večera, co se dá.

Jeden muž si zabalil kousek koláče do ubrousku a strčil si ho do kapsy. Dvojice žen ve stejných modrých větrovkách spolu hlasitě rozmlouvala.

„Nejdřív jsem Gretu nepoznala, co ty? Docela přibrala,“ řekla jedna.

„Já vím. K některým dámám je věk krutý,“ přidala se její kamarádka.

Greta stála vedle nich, zvedla sušenku a odkašlala si. „Je mi pětačtyřicet a jsem na to hrdá,“ pověděla jim a zakousla se. „Stojí to za každé kilo, nemyslíte?“

Obě ženy se zarazily s koláči napůl cesty k ústům, načež stydlivě přikývly.

Greta se v nich pokusila vzbudit zájem o kurzy herectví, ale všichni věnovali pozornost něčemu jinému, většinou kuchyni, jež vypadala, jako by se jí prohnalo stádo bizonů.

Přidala se k Josie u dveří a při odchodu unaveně přála hostům dobrou noc.

„Mrzí mě, že všechno nešlo podle plánu. Nemůžu ti dost poděkovat,“ řekla jí Josie. Podala Gretě hnědou obálku obsahující malý výdělek. „Nejsem si jistá, že jsem stavěná na to, abych vedla kavárnu…“

Gretě se podařilo unaveně usmát. Po dnešku se cítila stejně, co se představení pro publikum týče.

Rozloučila se a pak cestou k autu zavolala Lottie, které nechala v hlasové schránce zprávu. „Ahoj, zlato. Brzy budu doma. Doufám, že se ti zkouška vydařila.“

Silně pršelo a Greta přikrčila ramena proti chladu. Ulice byly prázdné a ztichlé a ledové kapky si našly cestu za krk, takže se zachvěla. Ve tmě si všimla, jak se k ní blíží shrbená postava a v mysli jí vytanulo Jimovo varování, aby byla opatrná. Pokusila se uhnout, ale ten člověk jí vrazil do ruky.

Greta překvapením upustila klíče a sehnula se, aby je zvedla. Když vzhlédla, stála nad ní žena v dlouhém tmavém kabátě. Tvář měla částečně skrytou pod obrovskou kapucí, z níž visely dlouhé a vlhké bílé vlasy. Cizinka zamumlala rychlou omluvu a podala jí papír, načež odspěchala přes cestu.

Greta se postavila a srdce jí v hrudi hlasitě dunělo. Pod tlumenou pouliční lampou se zadívala na leták. Byl pravděpodobně z pizzerie, ale zaujal ji jeho vintage design. Uviděla na něm kresbu bílého králíka se slovy: „Hledáte dokonalou směs?“ Pod ní se nacházel obrázek sklenice se štítkem s nápisem: „Vypij mě.“

Sevřela leták pevněji, nebyla si jistá, co vůbec nabízí, ale pocítila zvláštní zvědavost. Jestli hledá dokonalou směs? V životě zcela určitě.

Nastoupila do auta a odhodila leták na sedadlo spolujezdce. Chvíli jen tak seděla, položila si hlavu na volant a v duchu zalétla k událostem večera. Dá si vůbec někdy život do pořádku?

S hlubokým povzdechem otočila klíčem v zapalování a čekala, až se motor probudí k životu. Světlo pouličních lamp mezi kapkami na čelním skle oranžově blikalo, než uvolnila ruční brzdu.

Pravděpodobně se jednalo jen o hru světel, ale Greta by přísahala, že když s autem vyjížděla z parkovacího místa, bílý králík na letáku na ni mrkl.

2. kapitola

„Jak to šlo v té kavárně, drahoušku?“ Nora Noakesová seděla příštího dne za svým stolem s prsty sepjatými pod bradou. „Všechno super úžasně?“

Greta klesla do židle naproti ní a upírala zrak na zeď za svojí agentkou. Byla pokrytá fotkami usmívajících se celebrit a představovala ohromný úspěch Nořiny agentury *Ke hvězdám, s. r. o.,* za posledních pár dekád. Navzdory tomu, že s agenturou podepsala smlouvu jako jedna z vůbec prvních klientů, se teď Greta cítila jako zapomenutá, zaprášená trofej na poličce.

Pohledem se zastavila na jedné konkrétní fotografii, kde se Nora snažila přivinout k hollywoodské hvězdě Tobiasi Blakeovi. Zatím ho ještě nepřesvědčila, aby se přidal k její agentuře, ale nikdy to nevzdávala.

Greta nebrala Noru jenom jako svoji agentku. Považovala ji za svoji kamarádku, důvěrnici i zastánkyni. Za ta léta se téměř nezměnila a pořád nosila černé vlasy ostříhané na kluka a brýle s fialovými obroučkami.

„Ukázalo se tam jenom šest lidí. Úplně věhlasný úspěch to nebyl,“ usmála se Greta unaveně. Katastrofu, ke které došlo, se rozhodla nezmiňovat. „Tu show si pro sebe rozhodně ukradly brownies.“

Nora klepla do stolu kouzelnou hůlkou.

Křišťálová hůlka zakončená hvězdou byla dárek od jiného klienta a Nora s ní mávala jako víla kmotřička. „Šest *není* číslo, nad kterým se dá ohrnovat nos," řekla. „Těch šest lidí má potenciál stát se tvými ambasadory, šířit tvůj příběh dál. Každý hit internetu začíná jediným shlédnutím."

Greta přikývla. „Já vím, ale kdysi jsem přitahovala daleko větší davy. Mám pocit, jako by se všichni moji fanoušci přesunuli jinam." Věděla, že přehání, ale stejně to z ní vypadlo.

Nora ji jemně pokárala. „Nemůžeš čekat, že život bude vždycky dokonalý. Jak vůbec vypadá dokonalost?"

Greta si promnula hrudník, kde ji tupě zabolelo. „To nevím. Milující manžel, který chce pracovat na našem manželství? Dcera, která nemá raději zvířata než lidi? Žádné vrásky a řídnoucí vlasy?" Komicky pokrčila rameny. „A když už jsem u toho, možná bych se měla zaměřit na hollywoodský trhák s Tobiasem Blakem."

„Je dobré mířit vysoko, drahoušku," odpověděla Nora a odložila hůlku. „Ale taky na sebe musíš být milá. Poslední dobou jsi to měla těžké… rozchod s Jimem, výchova teenagerky a ztráta vlastní mámy…"

Greta na okamžik ztuhla a úsměv jí zakolísal, protože Nořina slova přesně zasáhla cíl. Při pomyšlení na její mámu Marjorie jí v krku narostl knedlík. Zemřela na rakovinu na začátku roku a ona z toho stále měla pocit, jako by do ní někdo zarazil cukrářský nůž a ukrojil si pořádný kousek jako z dortu. Máma byla její největší podporovatelkou, zúčastnila se každého představení a příšerně jí chyběla.

„Jestli si někdy budeš potřebovat promluvit, jsem tady," dodala Nora. „To si pamatuj."

„Díky. Vážím si toho." Greta se narovnala a sepjala ruce. Naklonila se blíž a řekla: „Chci se dívat dopředu, a ne zpátky. Neozvali se ti kvůli těm dalším rolím, kam jsi mě hlásila?"

Nora zalétla pohledem k obrovské hromadě papírů.

„Bohužel, tu reklamu na přípravek na mytí nádobí *Sparklesun* jsi nedostala. Ani na tu konzervovanou šunku *Gnawers*."

Greta přikývla, vlastně se jí kvůli té roli v reklamě na šunku ulevilo. Ani tu práci nechtěla, s konkurzem přes zoom souhlasila jenom proto, aby Noře dokázala, že je pořád v kurzu. V její mysli už jí tu reklamu nabídli a ona ji odmítla, představovala si, že Nora jí k tomu pověděla: „Naprosto souhlasím, ta role je pod tvoji hereckou úroveň…"

Greta naposledy doopravdy pracovala jako herečka před dvěma lety, kdy měla menší roličku v nemocničním dramatu s názvem *Porodní báby a zmatky* zasazeném do šedesátých let. Doufala, že to oživí její kariéru, ale měla jen minimum replik a s falešnými předními zuby, které musela nosit, ji nikdo nepoznal. Seriál zrušili po šesti epizodách.

Od té doby několikrát pracovala jako komparzistka a vedla svoje herecké kurzy.

„Co takhle to otevření letní slavnosti na místní škole?" zeptala se. „Bylo by skvělé vypomoct komunitě a stuhu rozhodně přestřihnout dokážu."

„Hmm." Nora se probírala papíry. „Aha, ano. Promiň, ale to taky nejde. Místo toho vybrali někoho z *Celebrity na pustém ostrově*."

Greta zvedla ruku, její zdání klidu pomalu vzalo za své. „*To jako vážně?*"

„Chtěli někoho, koho ty děti poznají."

Greta si povzdechla. „Řekla bych, že přestřihávání pásky a konzervované maso stejně nejsou comeback, jaký bychom si přály. Ale musí tam pro mě něco být. Něco přínosnějšího…"

Nora sáhla přes stůl a poplácala Gretu po zápěstí. „Neboj se. To není tebou. To *oni*. Showbyznys je teď bojiště a oni nemají vizi." Zamyšleně si přejela jazykem přes zuby. „Možná

bys měla zvážit, že bys znovu pracovala s Jimem a Lottie. Jako trio byste možná měli víc šancí. Rodina Perksových po deseti letech poprvé spolu na obrazovce, to by byl docela příběh."

Greta otočila ruce dlaněmi vzhůru „To by se mi líbilo! Ale je docela kumšt dostat nás tři společně na kafe, natož do televize. Lottie má problémy ve škole a zdá se, že za všechno viní mě a Jima. Jim je optimista jako vždycky, pluje si ve své vlastní bublině. Pořád žijeme odděleně a podle všeho se ponořil do nového života jako kachna do vody…" Odvrátila zrak, protože hrozilo, že se rozpláče.

Nora znovu prolistovala papíry. „Je to těžké, já vím. Ale většina rodin má slabší a lepší chvilky a občas prostě trvá, než se bouře uklidní." Vytáhla složku, otevřela ji a pročetla. „Hmm, tady je *jedna* možnost, která by tě mohla zajímat… nová reality show jménem *Zpátky na venkov*."

Greta zbledla. „Reality show?"

V minulosti několik nabídek dostala a všechny je odmítla, protože nechtěla být senzací, o které se bude drbat.

Nora jí složku podala. „Vím, že se to zdá poněkud podřadné, ale takhle bych tě dostala zpátky nahoru. Jde o návrat ke kořenům – život ve venkovské chatrči, rozdělávání ohně, hledání potravy, pečení chleba, starání se o dobytek a takové věci. Upřímně, vůbec jsem netušila, jak jsou kozy roztomilé, dokud jsem neviděla prezentaci projektu."

Greta složku otevřela a vytáhla fotku. Hleděla do páru žlutých očí s vodorovnými zornicemi, které jí připomínaly horor, na který se jednou dívala, mělo to co dělat s čarodějnicemi. Šest špinavých soutěžících z loňské série stálo mezi hejnem slepic. Nikoho z nich nepoznávala.

„Mysli pozitivně," naléhala na ni Nora. „Díky tomu by si tě mohli všimnout ostatní producenti. Mohla bys napsat kuchařku, a jen si představ ta vystoupení na farmách."

Greta nad tím chvilku uvažovala a málem nevěřila svojí příští otázce. „Musím kvůli tomu na konkurz?“

„Stačí, když budeš souhlasit, drahoušku. A zbytek nech na mně.“

Greta vážně nechtěla být celá upatlaná od bláta ani péct chleba v divočině. Byla snad chyba čekat na něco, díky čemu se bude cítit důležitá jako dřív?

Svěsila ramena. „Vzpomínáš, jak jsem dostávala nabídky k sňatku a na Valentýna růže od cizinců? Ženy po celé Británii chtěly po svých kadeřnících účes *na Gretu*. Nebylo to zase *tak* dávno.“

„Samozřejmě, že si na to vzpomínám,“ odvětila Nora. „V té éře ti *moc* slušel melír a vzdušný střih. Myslím, že dospělým vlasům nejlépe sedí kofeinový šampon a trochu by tě mohlo oživit pár drobných úprav. Zářivější, odvážnější ty?“ Plná naděje zvedla obočí.

Greta měla podezření, že Nora je fanoušek injekcí, protože měla čelo hladké jako sklo. „Jsem přece víc než jenom vzhled,“ odsekla.

„Já vím. Ale možná trošku obličejové jógy?“ zeptala se rychle Nora a postavila se. „Zůstaň tady a já se zeptám svého týmu, jestli nemají nějaké info o tom, že by se chystaly větší příležitosti. Pořád mají nastražené uši.“ Vyletěla ze dveří a nechala Gretu samotnou.

Greta se rozhlédla na všechny ty děkovné kartičky připíchnuté k Nořině nástěnce, na její křišťálové trofeje pro agentku roku a zlaté pero Montblanc. Už dlouho neměla důvod posílat Noře děkovnou kartičku.

O několik minut později se Nora vrátila. „Promiň,“ zavrtěla hlavou. „Můj tým teď žádnou vhodnou práci nemá. Ale kdyby něco, dám ti hned vědět.“

Greta zvedla bradu a pokusila se nevypadat sklíčeně.

„Super. Těším se, že se ozveš.“ Sáhla pro kabát.

Nora zvedla svoji hůlku a přitiskla prsty na cípy hvězdy. „Ještě než půjdeš, musím ti *něco* říct…,“ začala opatrně.

Greta nastražila uši. „Ano?“

„Nedávno jsem narazila na Jima. Dostal nabídku na kampaň na vlasovou kosmetiku pro muže. Požádal mě o radu…“

Greta přimhouřila oči. Jim se jí o tomhle nezmínil. „Proč by žádal o radu *moji* agentku?“ zeptala se. „Má vlastní.“

„Chtěl jen nějaká fakta o té společnosti. Jim věděl, že jsem s nimi pracovala už dřív. Myslela jsem si, že bych to měla zmínit pro případ, že by ses nad tím podivovala. Kvůli transparentnosti…“

„Proč bych se měla podivovat nad něčím, o čem jsem nevěděla?“ Greta ucítila křeč v břiše a pokusila se ji rozehnat jemnou masáží. Nora nebyla její soukromý majetek, ale připadalo jí to jako nežádoucí vměšování, zvlášť v jejich současné situaci. „Jak to, že Jim má pořád práci a já ne?“

Nora si poposedla. „Herecký svět je záhadný. Některé herce si prostě vybírají… a jiné ne.“

„Je to profese, ne loterie,“ naježila se Greta. Najednou jí došlo, že mnoho herců je jako lahve s mlékem – strčili je do lednice a zapomněli na ně a teď jim pomalu dochází trvanlivost. Jen několik málo z nich vystoupalo jako smetana na povrch.

Postavila se a zastrčila židli zpátky pod Nořin stůl. Když si zapínala kabát, třásly se jí ruce. „Musím jít.“

Nora nakrčila čelo, jako by nechápala, kde udělala chybu. „Je všechno v pořádku?“

„Jasně. Všechno je naprosto úžasné. Nedokážeš mi najít práci, ale mému manželovi k nové smlouvě pomůžeš.“

„Je to jen byznys, drahoušku…“

Greta víc slyšet nechtěla.

Rychle vyšla z Nořiny kanceláře.

„Vrať se, drahoušku. Probereme to.“ Nořina slova ji následovala dál chodbou. „Tu reality show si ještě promysli…“

Ale Greta na recepci ještě zrychlila a zatlačila do těžkých skleněných dveří. Vstoupila do chladného zimního vzduchu a ztěžka oddechovala, zatímco běžela k autu.

Nějakou dobu už tu hořkou pravdu znala, ale odmítala ji vzít na vědomí. Teď to bolelo jako třísky zaražené do konečků prstů. Pro odvětví, které kdysi představovalo celý její život, už nic neznamenala.

Greta se už necítila jen jako staré mléko. Ona už rozhodně zkysla.